

Domantė Teresevičiūtė (12 kl.)

„Domantė toliau kuria fantastinius ir dramatinius vaizdus. Nors likimo vingiai mėto ir vėto, visada nugali meilė...“ – Panevėžio „Minties“ gimnazijos mokytoja Eglė Noreikienė.

Išmokai bėgti nuo to, ką jauti,
todėl sapnuoji košmarus.
Neigti reiškia kviesti beprotybę.
Priimti reiškia kontroliuoti.

Megan Chance

1

Pajutau rankas ant kaklo. Griebiau jas, bandydama jas nuplėšti, bet nebuvo jokios naudos... Pradėjau dusti... negalėjau kvėpuoti... Nebuvo oro nei įkvėpti, nei iškvėpti... Rankos ant mano kaklo pradėjo smaugti... negalėjau kalbėti... Pašokau iš miego.

Priglaudusi rankas prie krūtinės sunkiai kvėpavau. Kambaryje buvo tamsa... Apsidairiau. Pamačiusi, kad mano vaikinas ramiai miega, nusiraminau ir atsiguliau šalia. Pažvelgiau į jį... Angelas... Pabučiavau jo kaktą, pasijutau mieguista ir vėl užmigau...

Stebėjau jį, kaip jis ruošėsi į darbą. Jo bruožai... figūra... viskas buvo tobula. Jis atsisuko į mane:

– Užsisvajojai?

Papurčiau galvą ir atsistojau. Jis ištiesė rankas ir apkabino mane. Padėjau galvą jam ant peties ir užmerkiau akis.

– Ne, aš tik galvoju, - pakėliau galvą ir pažiūrėjau į jį.

– Košmarai? – jis nusišypsojo ir pabučiavo mane. Linktelėjau galvą ir vėl jį apkabinau. Jis nusijuokė ir paglostė man plaukus.

– Nesijaudink, tai tik košmarai.

– Bet jie tokie tikri. Jaučiau prisilietimus, viską, - tariau pažvelgusi į jį liūdnomis akimis.

– Kartais taip nutinka, Rose. Bet sapnai yra tik sapnai, - jis man raminau nusišypsojo ir paglostė skruostą, - Šiandien grįšiu vėliau, nelauk. Manau, tu sapnuoji košmarus, nes nemiegi ir lauki manęs.

– Gerai, kaip pasakysi, Leo, - švelniai nusišypsojau.

Prieš išeidamas jis mane pabučiavo paskutinį kartą. Stebėjau jį, kol jis dingo man iš akiračio, ir atsisėdau ant sofos. Tai negali būti košmarai... tai buvo per daug realu... Bet kas tai gali būti?.. Čia gyvename tik mudu, aš ir Leo... Leo negalėtų manęs įskaudinti... ar galėtų? Ne, ne, ne, jis mane myli... Ką aš galvoju?.. Tos mintys, jos visur. Atsistojau nuo sofos ir nuėjau tvarkyti namų.

Negalėjau užmigti, varčiausi lovoje nuo vieno šono ant kito. Leo dar negrįžo namo... Dabar trečia valanda ryto ir aš nerimauju... Jis man neskambino ir neatsiuntė žinučių... Ir aš negalėjau

užmigti be jo. Mano širdis daužėsi jo laukiant.. Mano galvoje lakstė mintys. O jeigu jam kas nors atsitiktų?.. O jeigu jis mane apgaudinėja?.. Ne... jis to nepadarytų.. Jis mane myli.

Atsiguliau ant šono, bandydama atsikratyti užplūdusių minčių ir nuraminti greitai besidaužančią širdį... Bet aš negalėjau... nerimavau. Tai buvo nebe pirmas kartas, kai jis dirba iki ryto... bet... Aš vis tiek nerimavau dėl jo... Bet niekada taip nesijaudinau kaip dabar. Niekada anksčiau taip nebuvo. Išgirdusi atsiveriančias miegamojo duris, pajutau palengvėjimą. Atsidususi atsisėdau ir įjungiau savo naktinio staliuko šviesą, nežiūrėdama į duris.

– Aš nerimavau dėl ta... – ir sustingau.

Vaizdas priešais mane buvo bauginantis. Jis buvo kraujuotas. Rankos... veidas... drabužiai... visur buvo daug kraujo... Jo lūpose buvo velniška šypsena. Mano kūnas atsisakė pajudėti matant jį. Sunkiai nurijau seiles, mano rankos pradėjo drebėti. Jis judėjo prie manęs, jo akys stebėjo manąsias. Tai ne jis, Rose... tai ne Leo, tu turi bėgti. Mano galvoje šnekėjo balsas... bet, kad ir kaip stengiausi pajudėti, mano kūnas buvo sustingęs... Net jei tai buvo ne jis... Mano širdis jį matė... Jis atsirado virš manęs ir privertė mane atsigulti... Mano kūnas po juo buvo paralyžiuotas. Jo rankos švelniai palietė mano plaukus... skruostą... ir kaklą... Jo akys sekė ranką, sustojo ant mano kaklo... sunkiai nurijau seilės... Aš nežinojau, kas su manimi ar su juo yra negerai...

– Taip gražu... taip subtilu, - jis kalbėjo užkimusiu balsu.

Šiurpuliukai... tiesiog perbėgo per kūną. Negalėjau kalbėti, tik žiūrėjau į jį. Jis priartėjo prie mano veido ir kvėpavo man į lūpas. Jis šyptelėjo ir pasilenkė arčiau mano ausies, o jo pirštų galiukai švelniai perbėgo mano raktikauliu.

– Tu nežinai, kaip aš tavęs pasiilgau, Minji.

Ir tada viską supratau. Jis išleido tamsų juoką, grubiai sugriebdamas mano kaklą. Mano akys išsiplėtė – trūko oro. Jis pradėjo stipriai spausti mano kaklą. Negalėjau pajudėti, nieko negalėjau padaryti...

Mačiau tik tas tamsias juodas akis, veriančias mane. Ne... Jis ne... Jis jos nenužudė... Ji mirė... taip ir turėjo būti... Tas balsas... balsas mano galvoje kartojo tą patį tūkstantį kartų. Aš dusau.

– Kaip tu galėjai palikti mane dėl jo?! Aš kentėjau! Man skaudėjo širdį, kai pamačiau tave su juo! – jis šaukė, smaugdamas mane.

Ne... ji niekada negalėjo jo palikti dėl kito vyro... Ji mylėjo jį... O dieną prieš jai mirštant... ji paprašė manęs saugoti jį...

– Minji, kaip tu galėjai?! Tu palikai mane! Savo jaunesniąją seserį! Tu sušikta melage! Apgavike! Aš tave nužudžiau, o tu vis dar turi įžūlumo rodyti savo veidą?! Aš tave nužudysiu vėl!! – jis užgulė mane savo visu svoriu.

Aš pradėjau netekti regėjimo... mano plaučiuose nebeliko oro. Turiu kovoti už save, bet negaliu...

2

Atsisėdau čiuopdama savo kaklą ir sunkiai kvėpuodama. Apsižvalgiusi supratau, kad esu svetainėje. Ką?... Paliečiau save... ir susiėmiau už veido... Aš prakaitavau... Dar vienas košmaras?...

Ne... Negali būti... Man reikia surasti Leo... Griebiau telefoną ir jau ruošiausi skambinti Leo, bet pamačiau jį ateinantį iš virtuvės. Jis laikė dubenį su vandeniu ir rankšluosčiu ir artėjo prie manęs.

– Ei, ką tu sapnavai? Tu sunkiai kvėpavai ir prakaitavai be perstojo, - susirūpinęs atsisėdo šalia manęs.

Prisiminiau.

– Ar tu nužudei Minji?

Jis pažiūrėjo į mane sukrėstas. Ką tai turėtų reikšti?.. Aš turiu omenyje, kaip jis galėjo nužudyti mano seserį?..

– Apie ką tu kalbi? Kaip galėčiau nužudyti savo merginą? Mes abu žinome, kad tavo sesuo mirė nuo vėžio.

– Bet.. bet sapnavau košmarą... kur... kur... – negalėjau prabilti neverkdama.

Leo apkabino mane, o aš stipriai apkabinau jį. Prisiglaudęs mane prie krūtinės, jis glostė mano plaukus, kad nusiramčiau.

– Tu mane smaugai... ir sakei, kad nužudei mane, turiu galvoje, Minji...

– Žinai, kad aš niekada negalėjau įskaudinti nei tavęs, nei tavo sesers, - jis

suėmė mano skruostus. Pažvelgiau jam į akis... jos nebuvo juodos ar velniškos kaip sapne. Pabučiavau jį.

– Žinau, kad tu negalėtum to padaryti...

– Aš tave myliu.

– Aš tave irgi myliu.

Leo apkabino mane ir pabučiavo mano kaktą. Po kurio laiko jis atsitraukė ir nusišypsojo.

– Eik nusiprausti po dušu ir ateik pavalgyti vakarienės, gerai?

Linktelėjau ir nuėjau į vonią.

Džiovindama plaukus pažvelgiau į veidrodį ir sustingau. Veidrodyje pamačiau seserį, stovinčią man už nugaros. Rankšluostis išslydo ant grindų. Pažvelgiau sau už nugaros, bet jos ten nebuvo... jos atspindys buvo tik veidrodyje.

– Minji?.. – sušnibždėjau.

– Bėk nuo jo, - ji kalbėjo išsigandusi.

– Ką turi omenyje, Minji? - paklausiau sutrikusi.

Nuo ko turėčiau bėgti?... Ką ji tuo nori pasakyti?... Ar tai gali būti Leo?.. Bet

ne, tai negali būti jis... jis per švelnus...

– Jis nužudys ir tave, Rose. Jis nėra toks, koks yra... , - ji dingo.

Nurijau seiles žiūrėdama į veidrodį, į savo pačios atspindį, kur ką tik mačiau

Minji. Mano širdis negalėjo nurimti. Ji paliko mane be atsakymų. Išsigandau... Nesupratau, kas ką tik nutiko. Jei ji kalbėjo apie Leo... Tai kodėl ji paprašė manęs saugoti jį?... Žinau... Galiu pasitikėti Leo...

jis geras. Jis niekada negalėtų. Jis niekada negalėjo nieko nužudyti. O gal galėtų?... Sunkiai rydama seiles pakėliau rankšluostį nuo grindų ir pakabinau ant durų. Išėjau iš vonios kambario.

Įkvėpiau gryno oro ir pažvelgiau į jį, ateinantį į balkoną su dviem puodeliais arbatos. Jis man davė vieną ir atsisėdo šalia. Minji žodžiai man neišėjo iš galvos. Pažvelgiau į Leo, gurkšnojantį arbatą. Jis atrodė tyras kaip angelas, kuris niekam negalėtų pakenkti.

- Kada sugrįžai? - paklausiau jo, priversdama jį pažvelgti į mane.
- Kažkur prieš pusantros valandos. Kai grįžau, radau tavo miegančią ant sofos.

Linktelėjau ir atsigėriau arbatos. Žiūrėdama į dangų, padėjau galvą jam ant peties. Jis uždėjo smakrą man ant galvos ir taip pat pažvelgė į dangų.

- Tie košmarai.. kartojasi kiekvieną naktį po Minji mirties...
- Nuo tada, kai tai atsitiko, praėjo treji metai, Rose. Turėtum pabandyti judėti toliau.. Žinau, kad sunku. Tavo meilės, paramos dėka galėjau judėti toliau.
- Džiaugiuosi, kad kaltės jausmas tavęs nebegrauzia, - patikinamai

nusišypsojau jam ir akimirksniai užmerkiau akis. Bet kažkas viduje man kalbėjo ką kita. Jis nesijautė kaltas dėl to, kas nutiko... jis tuo džiaugėsi.

3

Antrą valandą nakties pajutau, kaip juda lova. Lėtai atmerkusi akis pamačiau Leo, besikeliantį iš lovos. Kur jis eina?.. Tokiu metu?.. Stebėjau jį, persirengiantį ir išeinantį iš kambario. Mano kūnas anksčiau taip net nereaguodavo. Atsikėliau, pasiėmiau jo džemperį, kuris buvo ant kėdės, apsisiaučiau ir nusekiau paskui Leo.

Kur mes einame? Taip tamsu... Jis sustojo, aš taip pat. Jis pradėjo dairytis aplinkui, todėl pasislėpiau už medžio, kad manęs nepamatytų. Buvo tamsu ir aš buvau nuo jo kelių metrų atstumu. Džiugu, jis manęs nepamatė ir vėl pradėjo eiti... negaišdama nė sekundės pradėjau jį sekti.

Jis sustojo prie namo vidury miško. Žvelgdama į jį iš tolo, pajutau, visame kūne šurpuliukus. Aš nesijaučiau gerai... visai. Buvo tamsu... vidurys miško... naktis, pilnatis. Sukaupusi visą savo drąsą, kai jis įėjo į namą, pajudėjau link jo. Pritūpusi prie lango, žvilgtelėjau į vidų. Aiktelėjau, greitai užsidengiau burną ir nusileidau žemyn. Laimei, jis to negirdėjo. Viduje buvo... kruvini įrankiai: peiliai... kirviai... grandinės... Netgi... lavonai kabėjo... Tai buvo šlykštu... Aš pakėliau galvą ir pažiūrėjau pro langą ir niekur jo nebemačiau...

- Kur jis dingo? – tyliai savęs paklausiau.
- Kas? – jis sušnibždėjo man į ausį. Pašokau išgirdusi jo balsą. Atsisukau ir

pamačiau į mane žiūrintį Leo. Pažvelgiau į vidų ir pamačiau ten Leo. Pažvelgiau priešais save vėl.

- Kas?.. K- kaip? – paklausiau savęs ir jo.
- Ką tu seki? – jis vėl manęs paklausė.

Parodžiau į langą, jis pažiūrėjo pro jį į vidų ir iškart nusileido. Jo veide atsispindėjo siaubas. Ar aš ką tik pamačiau jo dvynį ar kažką panašaus?... Leo sugriebė mane už rankos ir atitraukė nuo namelio.

- Kas vyksta?! – tįmptelėjau jį, kad sustabdyčiau.
- Turime išeiti iš čia, Rose. Jis mus pamatė, - jis pažiūrėjo į mane vis dar

laikydamas mano ranką.

- Kas?

Jis ketino kalbėti, bet pamatė kažką už manęs, kas paliko jį be žado. Atsisukau ir pamatyčiau antrąjį Leo. Bet jis buvo neįprastas... Jis buvo permatomas...

Sustingusi žiūrėjau į Leo... mano širdis pradėjo plakti greičiau... Buvo baisu... Priartėjau prie savo Leo, stipriai suspaudžiau jo ranką. Abu žiūrėjome į būtybę Leo. Žaizdos buvo ant tos būtybės kaklo, skruosto... jis nebuvo panašus į mano Leo. Tai buvo tas pats Leo, kuris sapne mane smaugė.

- Kas tu esi? – mano Leo paklausė būtybės. Padaras Leo šyptelėjo ir pakreipė galvą į šoną. Žengė žingsnį arčiau mūsų, Leo patraukė mane už savęs. Stipriai suspaudžiau jo ranką.
- Ar nebeprisimeni savo brolio, Leo? - jis paklausė rūsčiu balsu.

Leo net nesureagavo. Jis atrodė rimtas, bet pajutusi, kad jo ranka dreba, supratau, kad išsigandau ne tik aš, bet ir jis. Pažvelgiau į jį ir priešais mus... Tai buvo Leo brolis, bet kaip? Jis niekada neturėjo brolio? Ar turėjo?... Leo pažiūrėjo į būtybę.

- Tu ne mano brolis, - jis pažvelgė į šalį.
- Tu esi kvailas. Deja, aš esu tavo brolis, - jis išleido užkimusį juoką.

Būtybė pajudėjo link mūsų... Atsistojau už Leo... Su juo jaučiausi saugiai... Prisiglaudusi jam prie nugaros ir laikydamasi už jo švarko, pradėjau drebėti, kai pajutau tą padarą priešais Leo. Šaltas vėjas perėjo per mano kūną.

- Dėl tavęs aš turėjau ją nužudyti, bet matau, kad ji nemirė.
- Deja, ji mirė ir dabar tu negali nieko padaryti, - jis laikė mane už savęs.

Jo balse girdisi liūdesys. Bet... ar tas padaras nužudė Minji?... Kodėl?... Pažvelgiau į būtybę per Leo petį... Padaro akys susitiko su manosiomis.

- Minji, nesislėpk. Ateik pas savo brangųjį vaikina, - šyptelėjo būtybė.

Vėl pasislėpiau už Leo... Jo akys... Jis bandė mane užhipnotizuoti... Leo pastūmė jį nuo savęs ir privertė pažvelgti jam į akis.

- Ji ne Minji! Minji mirė prieš trejus metus nuo vėžio. Tai Rose, jos sesuo.
- Ar tau panašu, kad man rūpi? Minji nužudžiau aš, nes ji pasirinko tave, o ne mane, - jis nusijuokė ir patraukė Leo rankas nuo savęs.

Ir tada staiga praskriejo prisiminimai... Minji buvo ne su Leo, o su jo broliu... Bet niekas to nežinojo, kodėl ji paliko Leo brolį dėl jo... ji nesakė... Gal tai buvo meilė, bet kodėl taip staiga? Bet Leo brolis mirė anksčiau nei Minji... Ar tai reiškia, kad...?

- Tu mirei anksčiau nei Minji! Ir dabar tu bandai atkeršyti! - sušukau žiūrėdama į jį. Jis suplojo rankomis, kai supratau tiesą.
- Kokia protinga mergina. Tavo mielas vaikinai atėmė mano meilę, o dabar aš atimsiu jo meilę, - jis išsišiepė.

Leo apkabino mane stipriai, bandydamas apsaugoti nuo tos būtybės.

– Ar sunku suprasti, kad jau atkeršijai?! Viskas jau sumokėta! Tu mirei, mirė Minji. Aš praradau viską. Turėtum eiti pas Minji dabar!

– Tai dar ne pabaiga, Leo Park. Tai ne pabaiga, - būtybė tik šyptelėjo ir išleido užkimusį juoką. Jis apsisuko ir dingo.

Suklupau. Leo mane pagavo ir pritūpė šalia. Stipriai jį apkabinau. Mano širdis drebėjo, kūnas taip pat... Jis stipriai mane laikė... glostė plaukus, ramino mane...

– Eikime namo... - Leo mane pakėlė. Vis dar išsigandusi apsikabinau jo

pečius... Niekada nesu mačiusi kažko panašaus... Jo brolis dvynys mirė anksčiau nei Minji... Kaip jis galėjo būti gyvas?... bet jis buvo panašus į vaiduoklį... Kas vyksta?... Kodėl jis nori atkeršyti savo broliui?... Jis jau prarado daug žmonių savo gyvenime... o dabar nori nužudyti ir mane... Kodėl?... Aš nenoriu, kad jis kentėtų... Apkabinau Leo tvirčiau, prisiglaudžiau prie jo ir užmerkiau akis...

4

Gulėjau lovoje žiūrėdama į lubas, kol Leo prausėsi duše... Minji paliko mane, kad juo rūpinčiausi... ir pabėgo nuo jo brolio dvynio... Tą jį ir turėjo omenyje. Ji niekada negalėjo leisti niekam įskaudinti nei Leo, nei manęs... Aš turiu jį apsaugoti dėl savęs... dėl Minji... Pajutau, kad Leo atsigulė šalia manęs... Pažvelgiau į jį ir padėjau galvą jam ant krūtinės... Jis padėjo savo delną ant mano plaukų ir pradėjo juos glostyti... Pakėliau galvą, pažiūrėjau jam į akis ir pabučiavau.

– Viskas bus gerai. Neleisiu jam tavęs nuskriausti.

Jis nusišypsojo ir švelniai paglostė mano skruostą. Atsakingai į jo prisilietimą... Buvo šilta... minkšta... Tai sukėlė kitokius jausmus... Jo veidas priartėjo prie mano... Kaip mano širdis plaka greičiau tik dėl jo... Tai buvo viskas... Užsimerkiau, kai pajutau jo lūpas ant savųjų... Jos buvo minkštos... šiltos... Maneye pradėjo kilti nauji jausmai... mano širdyje...

Mano rankos... apsivijo jo kaklą... atsakingai į jo bučinius... Jo ranka atsirado man už galvos, kad pabučiuotų mane giliau... Atrodė, kad jis nenori manęs paleisti... gal bijojo, kad pasitraukčiau... Tai buvo kažkas naujo... kažkas gražaus... užburiančio... Niekada negalėjau to įsivaizduoti... Tai buvo per gerai, kad būtų tiesa... Nenorėjau, kad tai baigtųsi...Bet jis pasitraukė...

– Aš myliu tave ir neleisiu tau kentėti... - jis atrėmė savo kaktą į manąją.

Pažiūrėjau jam į akis, jis laukia mano atsakymo... Aš neturėjau atsakymo... ir jam nereikėjo jo... Leo norėjo tiesiog įsitikinti ir aš tai žinojau... Mano širdis ir mintys kovojo... bet man tai nerūpėjo... Aš norėjau jo... jausminga atmosfera privertė mane dar labiau jo norėti... Jis prisitraukė mane arčiau savęs, priversdamas mane krūptelėti nuo staigaus judesio... Bet tai vis tiek nenuramino mano širdies... ji daužėsi kaip beprotė mano krūtinėje... Atrodė, kad tuoj iššoks...

5

Jau praėjo kelios savaitės ir mano košmarai dingo. Gyvenome geriausią savo gyvenimą, ta naktis jau seniai buvo pamiršta.

Ižengusi į svetainę pamačiau Leo, sėdintį ant sofos su savo nešiojamu kompiuteriu. Jo žvilgsnis pakilo ir jis pažvelgė į mane, nusišypsojo. Priėjau prie jo ir jis mane pasisodino ant kelių.

- Gražiai atrodai, kai šypsaisi, - Leo pabučiavo mano lūpas.
- Aš visada tau šypsosiuosi, - apsikabinau jo kaklą.

Buvo malonu ramiai miegoti ir praleisti gražias akimirkas su juo per tas kelias savaites. Kai sapnuodavau košmarus, bijodavau ir retai galėdavau dovanoti jam savo meilę. Po to, kai dingto jo brolio vaiduoklis, gyvenome ramiai... Arba tai buvo tik mūsų įsivaizdavimas. Pajutusi skausmą pilve, sudejavau ir nulenkiau galvą žemyn.

- Ei, kas negerai, Rose? - jis mane laikė susirūpinęs.

Susisukau į kamuoliuką, jausdama dar didesnę skausmą. Tai buvo nežmoniška... Man dar nebuvo mėnesinių, bet tai nebuvo mėnesinių skausmas... Tai buvo kažkas skausmingesnio... Leo stipriai apkabino mane, kai svetainėje pradėjo mirksėti šviesos. Pradėjau verkti iš skausmo, stipriai apsikabinusi pilvą... Svetainė prisipildė tamsos ir mano raudos Leo glėbyje... Abu girdėjome užkimusį, garsų juoką. Mano kūnas pradėjo drebėti... ne tik nuo nežmoniško skausmo, bet ir nuo to, kad buvau išsigandusi... Štai jis vėl... Ta būtybė... jo brolis... Leo prisitraukė mane arčiau ir rimtai pažvelgė į jį.

- Ko tu nori?!
- Greitai turėsiu tai, ko noriu, - jis parodė į mane. Aš suklyčiau iš skausmo... Leo pažiūrėjo į mane išsigandęs ir paglostė plaukus... Negalėjau kalbėti... tik verkiau ...
- Ką tu jai darai?! Liaukis!! - jis rėkė.
- Jei šauksi daugiau, mirs ir tavo kūdikis, ir ji. Aš tik noriu to mažylio gyvybės, kad mano siela ilsėtųsi ramybėje.

Abu šokiruoti sužiurome į jį... Iš kur jis žino, kad laukiuosi?... Aš apie tai nežinojau...

– Nenustebkite. Turėtumėte žinoti, kad kiekvieną sekundę kažkas miršta, kažkas gimsta, - jis šiurkščiai nusijuokė, pažiūrėjo į mus ir parodė į mane. Visas mano kūnas pradėjo drebėti, norėjau vemti... Viena ranka įsikibusi laikiau Leo marškinių kraštą, kita – savo pilvą... Leo žiūrėjo į mane, o paskui pakėlė galvą ir pažiūrėjo į savo brolių su ašaromis akyse.

– Nustok! Prašau! Kerštas nepadarys tavęs laimingo, kas prarasta, tas prarasta, tas nebesugrįš! Broli, prašau dėl mano laimės nežudyk jų!

– Dėl tavo laimės?! Tu atėmei mano laimę! Minji pasirinko tave, o ne mane! - jis rėkė ant Leo, jo balsas aidėjo per visą namą lyg kokiam muziejuje. Jis buvo įsitempęs... liūdnas... jis neturėjo nieko... Jis kaip Leo... Bet Leo turėjo mane... Aš jam padėjau... Bet niekas nepadėjo tai vienai pasiklydusiai sielai... kuri gyvena tarp dangaus ir pragaro, ir negali patekti į dangų susitikti su savo meile.

– Toni, - pasakiau jo vardą. Jo akys nukrypo į mane... Stengiausi neverkti... Turiu padėti jam susitikti su ja... Privalau, - aš tau atleidžiu. Susitik su Minji, aš žinau, kad ji tave myli ir laukia tavęs.

- Ką tu sakai? - Leo nesuprato, kas vyksta.
- Darai tai, nes nori susitikti su Minji, tiesa?

Būtybė neturėjo žodžių. Leo pažiūrėjo į mane ir į savo brolių. To jam ir reikėjo visą tą laiką... Atleidimo...

– Ačiū, Rose, - švelniai nusišypsojo.

Aš nusišypsojau jam... Susmukau Leo rankose... Jo dingstantis brolis buvo paskutinis dalykas, kurį mačiau prieš apalpdama... iš skausmo...

6

To jam ir tereikėjo... Paprasto atleidimo... Keršto jausmas užvaldė gerą žmogų, priversdamas jį galvoti, kad kerštas yra vienintelis dalykas, kuris išlaisvina jį. Tačiau kartais akys pasako daugiau nei žodžiai ar judesiai. Gal paprastas atleidimas gali išvaduoti žmogų nuo skausmo? Bet jei niekada nemėginsi atleisti, nesužinosi... Aš jam atleidau... dabar viskas gerai. Iš velnio į angelą... kuris saugo. Jausdama rankas apglėbusias juosmenį, pasukau galvą, kad pamatyčiau savo gyvenimo meilę. Štai ir mes... Laimingi ir ramūs.. laukiame naujos gyvybės.

– Ką tu čia darai? - uždėjęs smakrą man ant peties paklausė. Paglosčiau jo plaukus. Jo prisilietimas visada leido man jaustis saugiai.

– Kvėpuoju grynu oru. Greitai eisiu į vidų, - nusišypsojau užmerkdama akis.

– Puiku.

Mums nereikėjo daug kalbėti... Mums to užteko... Buvo tobulas oras... Niekada nemaniau, kad viskas taip pasisuks. Žiūrėdama į tiltą pamačiau porą. Merginai atsisukus, mano lūpose pražydo šypsena. Ji man nusišypsojo ir ištarė „Ačiū...“ Ji laiminga su juo, o aš laiminga su Leo... Šalia merginos stovėjo vaikinai, jis atsisuko ir linktelėjo. Jie atrodė laimingi. Leo švelniai šypsodamasis linktelėjo galvą... Žiūrėjome, kaip dvi sielos išeina susikibusios už rankų... kol jos dingo. Atsisukau į savo sužadėtinį.

– Aš tave myliu.

– Aš tave irgi myliu, - jis pasilenkė ir atrėmė kaktą į manąją.

Dvi sielas Dievas sukūrė viena kitai danguje... bet Žemėje jos turi nueiti ilgą kelionę, kad rastų viena kitą.

Kai kurios sielos tiesiog yra skirtos viena kitai.

Tu nemyli ko nors dėl jo išvaizdos, drabužių ar automobilio. Tu juos myli, nes jie dainuoja dainą, kurią gali suprasti tik tavo širdis.